

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7CoPr/2/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5714211451
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5714211451.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členov senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Márie Kašíkovej v právnej veci navrhovateľky: A. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., Ul. I. V. X, zastúpená splnomocneným zástupcom Mgr. Milanom Ondrúškom, bytom F. nad V. XXX, proti odporcovi: IMPOZANT, s.r.o., so sídlom Záborského 2, Martin, IČO: 44 511 612, právne zastúpený spoločnosťou AK JUDr. Silvia Tatarková, s.r.o., so sídlom E. B. Lukáča 2, Martin, IČO: 36 868 108, o zaplatenie 885,98 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Martin z 1. decembra 2014, sp. zn. 7CoPr/3/2014-46, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo veci samej **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania účastníkov **p o t v r d z u j e s tým**, že navrhovateľka je povinná zaplatiť priznané trovy konania odporcovi na účet právneho zástupcu odporcu.

Navrhovateľka **j e p o v i n n á** zaplatiť odporcovi trovy odvolacieho konania vo výške 71,80 Eur na účet právneho zástupcu odporcu vedený v V. L., a.s., č. účtu: XXX XXX XXXX/XXXX, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľky, ktorým žiadala zaviazat' odporcu na zaplatenie sumy 885,98 Eur s 5,15 % ročným úrokom z omeškania od 25.06.2014 do zaplatenia, z titulu náhrady mzdy v zmysle § 79 ods. 4 Zákonníka práce. Vykonaným dokazovaním zistil, že navrhovateľka pracovala u odporcu na základe pracovnej zmluvy zo dňa 11.01.2013, ako čašníčka. Dňa 24.06.2014 odporca s navrhovateľkou okamžite skončil pracovný pomer v zmysle § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce z dôvodu, že navrhovateľka závažne porušila pracovnú disciplínu tým, že sa arogantným a odvrkávacím spôsobom chová voči zamestnávateľovi a účelne sa vyhýba svojim pracovným povinnostiam. Listom zo dňa 08.07.2014 navrhovateľka oznámila odporcovi, že okamžité skončenie pracovného pomeru považuje za neplatné a trvá na ďalšom zamestnávaní. Dňa 10.07.2014 odporca vyzval navrhovateľku, aby dňa 16.07.2014 nastúpila do práce v zmysle pracovnej zmluvy. Dňa 14.07.2014 navrhovateľka oznámila odporcovi, že netrvá na tom, aby ju odporca naďalej zamestnával z dôvodu, že stratila dôveru v spravodlivé, férové a zákonné konanie voči nej. Uvedeným listom si uplatnila náhradu mzdy vo výške 2-násobku priemerného mesačného zárobku podľa § 79 ods. 4 Zákonníka práce, čo predstavuje žalovanú pohľadávku. Vychádzajúc z takto zisteného skutkového stavu dospel k záveru, že uplatnený nárok na náhradu mzdy nie je možné navrhovateľke priznať. Zmenu postoja navrhovateľky po doručení okamžitého skončenia pracovného pomeru považuje za špekulatívne. Navrhovateľka pri prvom písomnom prejave zo dňa 08.07.2014 uviedla, že trvá na pôvodnom pracovnom pomere, v ďalšom písomnom prejave zo dňa 14.07.2014 oznamuje odporcovi, že netrvá na tom, aby ju naďalej zamestnával, čím by vznikla fikcia podľa § 79 ods. 3 spojená s finančnými nárokmi v zmysle § 79 ods. 4

Zákonníka práce. Pokiaľ by súd akceptoval takéto neodôvodnené zmeny v prejave vôle zamestnanca, nastala by neistota pracovnoprávných vzťahoch. Nárok navrhovateľky na náhradu mzdy za obdobie od 01.06.2014 do 25.06.2014 bol odporcom uspokojený. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a zaviazal navrhovateľku zaplatiť odporcovi trovy konania v celkovej výške 214,16 Eur, z titulu trov právneho zastúpenia.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podala odvolanie navrhovateľka. Skutkové hodnotenie a zaujatý právny názor okresného súdu považuje za nesprávne. Poukázala na list z 08.07.2014 (posledný odsek), v ktorom prejavila záujem skončiť pracovný pomer dohodou podľa § 79 ods. 3 Zákonníka práce a v ktorom zamestnávateľa upozornila, že ak okamžité skončenie pracovného pomeru zamestnávateľ neodvolá do 10.08.2014 a ak nebude uzatvorená dohoda o skončení pracovného pomeru podľa § 79 ods. 3 Zákonníka práce splnením zamestnávateľa podľa § 79 ods. 4 Zákonníka práce, podá žalobu na súd. Už v tomto liste prejavila záujem pracovný pomer skončiť dohodou podľa § 79 ods. 3 Zákonníka práce a ďalej konala s vedomím, že zamestnávateľ, pre absenciu určitej a presného skutkového vymedzenia dôvodu pre okamžité skončenie pracovného pomeru, pracovný pomer zamestnanca skončil neplatne. Ustanovenie § 79 ods. 1 Zákonníka práce dáva zamestnancovi možnosť (právo) oznámiť zamestnávateľovi, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa považuje za neplatné, pričom uvedené zákonné ustanovenie oznámenie zamestnanca zamestnávateľovi podmieňuje vyjadrením zamestnanca, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával. V tomto prípade sa pracovný pomer nekončí, zaniká potreba (resp. povinnosť) zamestnanca podať určovaciu žalobu na neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a vzniká právo (resp. povinnosť) zamestnávateľa podať určovaciu žalobu na platnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru v prípade, že od neho nie je možné spravodlivo požadovať, aby zamestnanca ďalej zamestnával. Právo na podanie žaloby zamestnávateľ nevyužil a sám zamestnávateľ tým uznal, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné, čo zamestnávateľ vyjadril v listoch zo dňa 16.10.2014 a 22.07.2014. Na základe týchto skutočností, v zmysle § 79 ods. 4 Zákonníka práce jej vznikol nárok na náhradu mzdy z titulu neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru. Žiadala rozsudok okresného súdu zmeniť tak, že jej odvolací súd prizná nárok na náhradu mzdy vo výške 885,98 Eur s príslušenstvom.

Odporca vo vyjadrení k podanému odvolaniu žiadal rozsudok okresného súdu ako správny potvrdiť. Uviedol, že navrhovateľke nevznikol právny nárok na podanie žaloby, ktorou žiadala náhradu mzdy s poukazom na ust. § 79 ods. 4 Zákonníka práce, v sume svojho priemerného zárobku podľa § 134 za výpovednú dobu 2 mesiacov. Tento je možné požadovať výhradne v prípade, ak sú splnené zákonné podmienky s poukazom na § 79 ods. 4 písm. b/, t.j., že pracovný pomer zamestnanca sa skončil neplatne. Uvedená zákonná podmienka nebola splnená, keďže navrhovateľka nepodala v zákonom stanovenej lehote žalobu o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Žiadna dohoda medzi zamestnancom a zamestnávateľom písomne inak uzavretá nebola. Zmena postoja zamestnanca nedáva právnu istotu, z ktorej by sa dalo usúdiť, ktorý je potom rozhodný dátum pre skončenie pracovného pomeru, keby súd priznal nároky zamestnancovi. Aj navrhovateľka na pojednávaní potvrdila, že podľa nej nie je možné zmeniť vyhlásenie, keď najskôr trvala na tom, aby ju zamestnal, neskôr už na tomto netrvala. Zákon neumožňuje ľubovoľne meniť postoj zamestnanca, ktorý je spojený s iným právnym nárokom. Všetky nároky, ktoré mali byť zo strany zamestnávateľa vyplatené navrhovateľke, boli uspokojené, jednalo sa o náhradu mzdy za obdobie od 01.06.2014 do 25.06.2014. Okresný súd na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam, pričom meritorne rozhodnutie je založené na správnom právnom posúdení veci. Žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania proti rozsudku, proti ktorému je opravný prostriedok prípustný (§ 201, § 204 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p., ktorý podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Okresný súd vo veci riadne zistil skutkový stav, na základe ktorého dospel k správne právne záveru, keď nárok navrhovateľky na zaplatenie náhrady mzdy podľa § 79 ods. 4 v spojení s § 79 ods. 3 písm. b/ Zákonníka práce v platnom znení do 31.12.2014, ako nedôvodný zamietol.

V ustanovení § 79 Zákonníka práce (vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci, krajský súd vychádzal z jeho znenia platného do 31.12.2014) sú uvedené podmienky, za ktorých je možné zamestnancovi priznať náhradu mzdy, ak s ním zamestnávateľ skončil pracovný pomer neplatne. V ustanovení § 79 ods. 1 Zákonník práce sú upravené podmienky, ak zamestnávateľ skončil so zamestnancom pracovný pomer neplatne a pracovník trvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával. V takomto prípade pracovný pomer zamestnanca u zamestnávateľa sa nekončí a zamestnávateľ je povinný zamestnancovi pridelovať prácu na základe pracovnej zmluvy, prípadne ak ju neprideloval, poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy od času, kedy oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní až do doby, kedy zamestnávateľ umožní zamestnancovi vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy. V ustanovení § 79 ods. 3 Zákonníka práce sú upravené podmienky, ak zamestnávateľ neplatne skončil pracovný pomer so zamestnancom, avšak zamestnanec netrvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, v takom prípade platí, že pracovný pomer sa skončil dohodou, ak sa zamestnanec so zamestnávateľom nedohodli inak. Ak bol pracovný pomer neplatne skončený okamžite (§ 79 ods. 3 písm. b/), podľa § 79 ods. 4 zamestnanec má nárok na náhradu mzdy vo výške svojho priemerného zárobku podľa § 134 za výpovednú dobu dvoch mesiacov.

Krajský súd hodnotiac výsledky vykonaného dokazovania dospel k záveru, že podmienky pre priznanie náhrady mzdy podľa § 79 ods. 1 alebo podľa § 79 ods. 4 v spojení s § 79 ods. 3 písm. b/ Zákonníka práce v platnom znení do 31.12.2014, nenastali. Podmienkou k tomu, aby bol zamestnancovi priznaný nárok na náhradu mzdy, je preukázanie skutočnosti, že zamestnávateľ skončil pracovný pomer so zamestnancom neplatne. Zákonník práce pri okamžitom skončení pracovného pomeru podľa § 68 Zákonníka práce neupravuje podmienky (možnosť) odvolania okamžitého skončenia pracovného pomeru zamestnancom alebo zamestnávateľom tak, ako je to v prípade skončenia pracovného pomeru výpoveďou v zmysle § 61 ods. 4 Zákonníka práce, podľa ktorého, výpoveď, ktorá bola doručená druhému účastníkovi, možno odvolať len s jeho súhlasom. V kontexte uvedeného preto nemohol byť list odporcu zo dňa 10.07.2014 (oznámenie o nástupe do práce) považovaný za „odvolanie“ okamžitého skončenia pracovného pomeru s následkom, že pracovný pomer navrhovateľky u odporcu bol skončený neplatne. Uvedený list odporcu z 10.07.2014 je možné vykladať len v kontexte podmienok uvedených v § 79 Zákonníka práce, čo znamená, že ak by sa zamestnanec domáhal neplatnosti skončenia pracovného pomeru a zamestnávateľ by neumožnil zamestnancovi vykonávať prácu do dňa skončenia konania o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru (ak by bol úspešný), v zmysle § 79 ods. 1, 2, 4 Zákonníka práce v platnom znení do 31.12.2014, zamestnancovi by vznikol nárok na náhradu mzdy. Podmienkou k tomu, aby bol nárok na náhradu mzdy v zmysle § 79 Zákonníka práce (či už podľa ods. 1, 2 alebo podľa ods. 3 a 4 v platnom znení do 31.12.2014) priznaný, je preukázanie, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa bolo dané neplatne.

V takom prípade bolo však právom zamestnanca sa domáhať neplatnosti skončenia pracovného pomeru na súde v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer zamestnanca u zamestnávateľa skončiť (§ 77 Zákonníka práce). V danej veci, z výsledkov vykonaného dokazovania okresného súdu vyplýva, že navrhovateľka sa v lehote uvedenej v § 77 Zákonníka práce neplatnosti skončenia pracovného pomeru na súde nedomáhala. Dvojmesačná lehota uvedená v ust. § 77 Zákonníka práce je prekluzívnou lehotou, jej neuplatnením nárok zamestnanca zaniká. Pokiaľ zamestnanec si uplatnil nárok na náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru podľa § 79 Zákonníka práce, v takomto konaní súd už nemôže prejudiciálne riešiť otázku, či pracovný pomer zamestnanca u jeho zamestnávateľa skončil neplatne.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, keďže v prejednávanej veci si navrhovateľka uplatnila nárok na náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru u odporcu, pričom v lehote uvedenej v § 77 Zákonníka práce sa neplatnosti skončenia pracovného pomeru na súde nedomáhala, krajský súd zhodne so záverom okresného súdu vyvodil, že nárok na náhradu mzdy uplatnený podľa § 79 ods. 4 Zákonníka práce v platnom znení do 31.12.2014 z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru, nie

je možné priznať. Krajský súd z uvedených dôvodov a vo vzťahu k odvolacím námietkam navrhovateľky, rozsudok okresného súdu v celom rozsahu ako správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. Úspešnému odporcovi priznal náhradu trov konania, ktoré mu vznikli vykonaním úkonu právnej pomoci jeho právnym zástupcom - vyjadrenie z 13.01.2015, kedy podľa § 9 ods. 1, 10 ods. 1, § 16 ods. 3 a 18 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, advokátovi (advokátskej kancelárii) za vykonaný úkon právnej služby prináleží odmena vo výške 51,45 Eur + 8,39 Eur režijný paušál + 20 % DPH 11,96 Eur. Trovy odvolacieho konania v celkovej výške 71,80 Eur zaplatí navrhovateľka na účet právneho zástupcu odporcu (§ 149 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.